Kertész Erzsi

PANTHERA 7.

AZ OTTHON HIDEGE

Bernát Barbara rajzaival

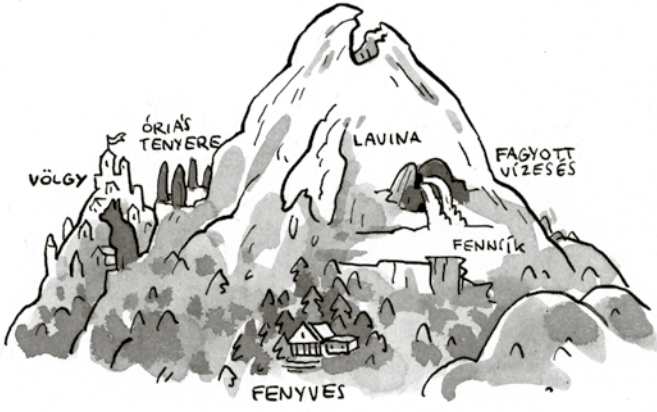

Pagony

ISBN 978-615-115-194-5

Megjelent a Pagony Kiadó gondozásában 2026-ban.
1114 Budapest, Bartók Béla út 15/a
www.pagony.hu

Szöveg © Kertész Erzsi, 2026
Grafika © Bernát Barbara, 2026
Kiadás © Pagony Kiadó Kft., 2026

Felelős kiadó: Demény Eszter és Ürögdi András
Felelős szerkesztő: Kovács Eszter
Műszaki vezető: Pais Andrea
Tördelő: Gráf Dóra

Produkciós munkák: Wunderlich Production Kft.
Produkciós vezető: Mészáros Gabriella
Nyomás, kötés: KvadratPrint
Felelős vezető: Bánáti László
www.kvadratprint.hu

A Panthera nevű hegy mostanában egy déltengeri szigeten tör a magasba – de nem volt ez mindig így. Korábban hófödte csúcsok tőszomszédságában magasodott büszkén a társai fölé, párducállkapcsot formázó sziklái szinte a felhőkbe haraptak. Később egy különös és baljós gonosztett révén egy apró gyerekjáték, egy hógömb fogságába esett. Végül egy világtól elzárt, egzotikus szigeten talált békére és nyugalomra, és itt nyerte vissza eredeti nagyságát.

Talán jobb is ez így, hiszen lakói – az inspirátorok és szabotőrök – titkos küldetéseken dolgoznak, ezért óvniuk kell népük különleges tudását. A Panthera harmadik népe, a havonjárók kevésbé voltak szerencsések. Ők királyuk, Algor vezetésével már korábban elhagyták a hegyet. Bár a Panthera csúcsai körül volt néhány nagy méretű, kristályosan csillogó havas folt, a király még nagyobb, még értékesebb vidékekről álmodozott, így mohóságtól vezérelve, szédítő tempót diktálva vezette embereit a vakvilágba. A vándorlás üteme az évek során lelassult, a király egyre ingerültebb, a havonjárók egyre gondterheltebbek és kimerültebbek lettek. A vágyott területet nem találták meg, de a vándorlás során messzire vetődtek a gyökereiktől. Mardosó honvágy gyötri őket, hiszen a Panthera nem csupán egy hegy, sokkal inkább egy rejtett és titokzatos világ, amely védi és táplálja lakóit – és nem utolsósorban: az otthonuk.

Az öreg havonjárók azt suttogják: bizony, nagy hiba volt elhagyni a Pantherát...

Bevezetés

Vannak dolgok, amik úgy be vannak betonozva a világban, mint a suli előtti virágládák két tő kiszáradt muskátlival, aminek folyton nekimegyek biciklivel reggelente, ha túl élesen veszem a kanyart. És ez gyakran előfordul, mert még félig alszom a nyeregben. Mindezzel csak arra próbálok célozni, hogy ha ezekben a dolgokban változás történik (például az éj leple alatt elviszik a virágládát), akkor megborul a világ szokott rendje: az ember először megijed, aztán talán kicsit meg is sértődik: hogy lehet az, hogy nem minden úgy van, ahogy tegnap volt, vagy tegnapelőtt, vagy három éve?!

Ilyen érzés volt ez a mostani is. Mert az mégsem járja, hogy Rozika nénit magával ragadja a kétségbeesés (ilyen nincs!), és elteljen akár három-négy nap is sütés, illedelmes lányoknak-fiúknak történő tanácsadás vagy horgolókör nélkül. Márpedig ezúttal pontosan ez történt, és mi csak bámultunk egymásra bután, és egyre kérdezgettük:

– Szerintetek mi történt?

– Tutira összevesztek – mondta Vince, aki titkon párkapcsolati szakértőnek érzi magát.

– Szerintem nem jól látod – mondta Helga, mert ő meg újabban pszichológusnak készül, bár Gekkó finoman felhívta rá a figyelmét, hogy szerinte inkább valamilyen főnök legyen, mert a pszichológiában szigorúan tilos megparancsolni másoknak, mit tegyenek, miközben Helga egyetlen napot sem bír ki enélkül, és ez bármilyen főnöki pozícióban jól jöhet.

Ezen kicsit összevesztek (éppen nem járnak, csak barátok, bár ez a barátság azért több sebből vérzik), de Virág szerencsére megvédte Helgát, mondván, a tévében hallotta, hogy vannak olyan pszichológiai irányzatok, amelyekben igenis megmondják, mit tegyen a páciens, például hunyja le a szemét, gondoljon a kiskori alvóállatára, satöbbi, és ő kifejezetten örülne, ha neki néha megmondaná valaki, mit tegyen, ezért is barátkozik Helgával.

– Abbahagynád? – nézett rá dühösen Helga, és Virág azonnal abba is hagyta, amivel bizonyította, hogy tényleg szívesen veszi, ha megmondják neki, mit tegyen.

Bezzeg Noémi – aki nemrég eljátszotta, hogy okleveles lélekgyógyász – nem hagyta annyiban a dolgot.

– Majd én beszélek velük – igazgatta a copfját fölényesen. – Bízzátok csak rám! Ide párterápia kell – jelentette ki, és elővette az énekfüzetét, hogy felírjon néhány szakmai gondolatot.

– Kottázol? – kérdezte Gekkó. Ezt gonoszkodásnak szánta, mert mindenki tudja, hogy Noémi képtelen

kottát olvasni. Nincs türelme azokhoz a kis gombócokhoz, és úgysem tudná rendesen leénekelni az összevissza ugráló pöttyöket, akkor meg minek strapálja magát?

– A párterápia lényege – mondta, figyelmen kívül hagyva Gekkó beszólását –, hogy mindkét felet szembesíteni kell a viselkedésével egy harmadik fél jelenlétében, aki igazságot tesz köztük.

– Ez pont nem így van – háborgott Vince. – Pont, hogy nem szabad ítélkezni és pártoskodni!

– Nyilván nem fogok nyíltan pártoskodni. A személyes véleményemet megtartom magamnak – förmedt rá Noémi, majd kijelentette: – Persze borítékolható, hogy Rozi néninek van igaza, és Mihály szorul komolyabb kezelésre.

– És vállalod a kezelését? – kérdezte Gekkó, majd elváltoztatott hangon mennydörögte: – Mit beszél nekem ez a buta, szőke fruska?! Még hogy indulatkezelési zavarodottságom van. Mindjárt mondok egy cifrát, ha nem hagy békén, de ízibe'!

Mindenki nevetett, kivéve Helgát, Noémit és Virágot. Ők sokkal komolyabban vették a problémát.

– Te még nem mondtál semmit – fordult hozzám Virág, miután kitöröltem egy vidám könnycseppet a szemem sarkából.

– É… én? – kérdeztem ijedten. Talán én vagyok az egyetlen a csapatban, aki nem érzi magát párkapcsolati szakértőnek, és nem is vágyik ilyen

babérokra. Erre tessék: muszáj véleményt nyilvánítanom.

– Neked mindig olyan jó ötleteid vannak, Kismukk – mondta Virág, mire Vince és Gekkó huhogni kezdtek, Helgán pedig erősen látszott, hogy elgondolkodik, mikor volt utoljára bármilyen jó ötletem. De a koronát a helyzetre Noémi rakta föl, amikor azt mondta:

– Kismukkot ne kérdezzétek szerelmi ügyekben, mert engem is benne hagyott a pácban, amikor egy szendén pislogó kalandornő sírt-rítt neki a Szanatóriumban, hogy szöktesse meg.

– A… azt mo… mondtad, hogy már tu… tu… túl vagy ezen.

– Érzelmileg igen – mondta szigorúan –, de felejteni nem tudok.

– Ki… király.

– Inkább arról beszéljünk, hogyan békítsük ki őket! – pillantott idegesen a karórájára Helga. – Jó lenne először külön-külön beszélni velük. Kismukk, vállalod Mihály bácsit?

– Miért pont ő?! – hördült fel Gekkó és Vince egyszerre.

– Nincs semmi pszichológiai érzéke – tette hozzá Vince, és most először hálás voltam neki azért, hogy ezt így kimondta, és hogy ennyire lebecsül.

– Igaz, Gekkó, te közelebb állsz hozzá – merengett Helga. – Együtt csaltok a kártyában. Várjatok!

Ma szerda van, tehát társasjátékklubba megy a könyvtárba. Ott elcsíphetnéd, amikor végzett.

– Nem jó – húzta a száját Gekkó. – Olyankor teljesen ki van akadva, mivel a többiek mindig csalnak. És ő még egyszer sem nyert.

– De múltkor a *Ki nevet a végén?*-ben állítólag ő jutott először célba – próbált szépíteni Noémi.

– Mert egy óvatlan pillanatban zsebre tette az ellenfél bábuját – magyarázta Vince. – Bábu nélkül pedig nehéz befutni a célba.

– Akkor beszélj vele a klub előtt, Gekkó! – zárta le a vitát Helga. – Addig mi a csajokkal kezelésbe vesszük Rozi nénit.

A csajok, vagyis Noémi és Virág tanácstalanul pillantottak egymásra. Virág azért, mert ódzkodott az ilyen kezelésektől, Noémi pedig azért, mert szívesebben csinálta volna egyedül. De Helga már döntött.

– Nem jöttök velem? – pislogott ránk Gekkó segélykérőn, ami amúgy nem szokása, és Vincével alaposan ki is élveztük a kínos pillanatot, mielőtt egyszerre azt mondtuk volna férfiasan és határozottan:

– Nem.

Hát így kezdődött. Az ember nem is gondolná, hova vezethet egy házastársi konfliktus vagy egy fájó fog, de azt hiszem, végül ezek nélkül is belecsöppentünk volna az események sűrűjébe – bár akkor talán nem lettek volna ennyire sűrűek. De Jácint hamarosan a segítségünket kérte, és amikor Jácint kér valamit, akkor nincs mese: őrült kalandokba vetjük bele magunkat a kedvéért.

Mert akár elhisszük, akár nem, a Fejlődés Kereke kérlelhetetlenül forog, és amíg mi az iskolában pácolódunk, egy távoli szigeten, egy iszonyúan magas

hegy egyik eldugott Völgyében titokzatos alakok megszabják a fejlődés következő állomását. És akkor jön valaki, akinek az a dolga, hogy ezt a fejlődési ugrást elősegítse. Meg valaki más is jön, aki mindent megtesz, hogy ez az ugrás ne történjen meg. Jól elvannak, na.

Mi általában az inspirátoroknak szurkolunk, mert szeretjük a fejlődést, vagy legalábbis lelkesedünk a műszaki találmányokért. Ezt főleg a fiúk nevében írtam. A lányok inkább Jácintért lelkesednek, ami nagyjából ugyanaz: lényeg, hogy segítünk, ha tudunk. De arra azért nem gondoltunk, hogy ennek a kalandnak a végére kicsit már unjuk majd a találmányokat. És hogy arra jutunk: mindenki jobban járna, ha a tűz körül ülnénk kezünkben kőbaltával, artikulálatlan hangon társalognánk, és sematikus mamutokat vésnénk a sziklákba.

– Szerintem ti pont így viselkedtek néha – mondta Helga, és ezúttal Noémi is mély egyetértéssel bólogatott. Virág nem; az ő szívében mindig van egy kis hely a számunkra. Ha nem is túl nagy.

– Egyeztessük óráinkat! – mondta Noémi, mert még mit sem tudott arról, hogy Jácint hívása belezavar majd a terveinkbe. – Ti beszéltek Mihállyal…

– Csak Gekkó! Mi Kismukkal bélyegkiállításra megyünk.

– Oda meg minek? – képedt el Noémi.

– Té… tényleg. Minek?

– Hát nem emlékszel, mennyire rajongsz a bélyegekért? Ne legyél már korlátolt! – förmedt rám Vince, és úgy oldalba bökött, hogy jobbnak láttam tényleg rajongani egy kicsit a bélyegekért.

– Szóval Gekkó kifaggatja Mihályt, mi pedig Rozi néni lelkét ápoljuk. Hétvégére ki kell békülniük, különben nem tudjuk őket benevezni a jövő hétvégi *Házaspárbaj* rendezvényre, amit Rozi néni annyira meg akar nyerni.

– De… de hát nem is há… há…

– Háháhá! – egészítette ki Vince. – Tutira nem nyernének.

– Csakhogy most már a részvétel is veszélybe került – susogta baljós hangon Noémi. – Gyerekek, ez nem vicc. Munkára fel!